

BERNARD MINNER

M

NA KRAJI PRIEPASTI

TRILER

Ljndeni

Na kraji priepasti

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Bernard Minier

Na kraji priepasti – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

M

Na kraji priepasti

Bernard Minier

M

Na kraji priepasti

Ljndeni

Väčšina ľudí si ani neželá, aby Google odpovedal na ich otázky. Chcú, aby im Google povedal, čo majú najbližšie urobiť.

Eric Schmidt, generálny riaditeľ Googlu

Zaručiť súkromný život bude čoraz ťažšie.

Idem

Mám prístup k špičkovým internetovým agentúram a myslím si, že ľudia by mali byť naozaj znepokojení.

Elon Musk, spoluzakladateľ a generálny riaditeľ automobilky Tesla a Space X

Obsah

Upozornenie	9
Prológ, 10 yardov	11
Fakty.....	17
Učenie	135
Heuristika.....	293
Nové kombinácie.....	383
Epilóg, Ostrov	493
Bibliografia	501
Poďakovania	507

UPOZORNENIE

Všetky technológie opísané v tomto románe existujú alebo sa práve vyvíjajú. Aplikácie a zariadenia, ktoré tu nájdete, sa už v mnohých krajinách používajú a vlastne sú s nimi takmer identické. Pretože tento príbeh sa neodohráva v budúcnosti – odohráva sa dnes.

Prológ

10 yardov

POZRELA SA DO ZRKADLA. Bola vyčerpaná a bolo to vidieť. Niekoľkokrát zažmurkala. Vyplazila na seba jazyk. Zhlboka sa nadýchla a zatvorila oči. Cítila, ako jej spomedzi mihalníc vykĺzla maličká slza.

Do priestoru čistých dámskych toaliet prenikali rytmické, no tlmené zvuky osláv. Taká čistota a pokoj – všetko žiarivo belostné a svetlá nenápadné. Vedľa sa jej prihováral akýsi hlas, no ona nerozumela, čo vraví. Možno mu nevenovala pozornosť a možno bol ten hlas prislabý. No ten hlas nástojil, prenikal iba na prah jej vedomia ako ľahký vánok na kraji lesa, nevládal preniknúť ďalej.

– Je vám zle?

Odrazu ju naplo, vrhla sa do kabínky a zabuchla za sebou dvere. Vyvracala len nejaké sliny a trochu žlče: žalúdok už mala dávno prázdny. Keď vyšla, celá strapatá a ťažko dýchajúc, tá druhá ju stále pozorovala.

– Je vám zle? Mám zavolať lekára?

Carrie Law sa ani nenamáhalo odpovedať. Vyšla z toaliet a popri mužských záchodoch zamierila na terasu. Práve z nich niekto vychádzal. Vpravo, celkom na konci svojho zorného poľa, zbadala plavé, ryšavé a dokonca modré parochne a boa z peria okolo hrubých krkov. Vysoké postavy preoblečené za ženy močili postojáčky do pisoárov. Pritom sa rehotali a vymieňali si hrubé, až vulgárne žarty. Aj ona mala oblečený smoking s čiernym motýlikom na bielej košeli so žabó. *Transvestitská slávnosť*... Sprostý nápad. Muži ako ženy a ženy ako muži. Zrejme si tie smiešne handry kúpili niekde v *ladies' markete* na Tung Choi Street. No možno aj v luxusných butikoch Medzinárodného finančného centra, ktovie. Napokon, nachádzali sa v obchodnej štvrti Centrál. Na prekliatom Wall Street tohto prekliateho mesta, ktorého boh sa vola Peniaze. Prachy. Šupy. *Money. Give me Money.*

Vyšla na terasu tridsiateho druhého poschodia, kde lejak šľahal na koberec a na veľké štvorcové slnečníky, pod ktorými sa schovávalo päťdesiat pozvaných. Bazén bol opustený, voda sa v ňom od prudkého dažďa vlnila. Bol to dážď vlašný, hustý a jemný ako moč. Zacláňal ožiarené priečelia susedných mrakodrapov, ktoré sa štvrali do noci zahalenej mrakmi. Dolu v kaňonoch zo skla a z betónu revali motory, sirény, klaxóny a po chodníkoch popri východoch z kancelárií sa napriek neskorej hodine a búrke hmýril dav ľudí. To bol Hongkong: šialená energia. Šialenstvo permanentného pohybu. Hluk, horúčava, vlhkosť. A všade náhlenie. Ustavične. Obyvatelia Hongkongu behali. Nevedela, kam alebo za čím, ale behali. No Carrie Law sa už nechcelo bežať. Vlastne sa jej nechcelo nič.

Pokúsila sa o tom hovoriť. Pred siedmimi mesiacmi navštívila špecialistu, doktora Andyho Leunga v Causeway Bay. Na-

ordinoval jej celý rad vyšetrení, MRI a skenery, preskúmal jej psychiatrickú minulosť. A potom sa rozhodol implantovať jej to zariadenie. Tú takpovediac revolučnú vecičku testovanú v Európe a v Izraeli na pacientoch so silnými depresiami, ktoré už nereagovali na nijaké lieky. Volalo sa to *Hĺbková mozgová stimulácia*: elektródy implantované do čelovej oblasti mozgu, ktorá ovplyvňuje náladu, spojené drôtikmi pod kožou vo vlasovej časti hlavy a na krku s minipočítačom a batériou umiestnenými na hrudi. Elektródy kontrolovali činnosť mozgu, a ak bolo treba, počítač zareagoval a vyslal elektrický impulz. To všetko za tisícinové sekundy. Alebo možno za stotiny, už si to presne nepamätala. Jednoducho zázrak techniky... Dokonca doktor Leung sa priznal, že nevie, ako to funguje. Najdôležitejšie bolo, že to účinkovalo – aspoň na 70 % pacientov. Ona vedela iba to, že v tom minipočítači na jej prsiach je akási umelá inteligencia. Zariadenie, čo mala na sebe, nebolo presne identické s tým, čo sa testovalo v Jeruzaleme: bolo výkonnejšie a sofistikovanejšie. Vyrobila ho čínska firma Ming Incorporated. Carrie pre nich tri roky pracovala. Preto – a pre jej nevyliciteľnú depresiu – jej ponúkli zúčastniť sa na programe.

Jedno však bolo isté: určite nepatrila do spomínaných 70 %. Veľmi rýchlo sa ukázalo, že to na ňu nepôsobí, veru nie, v skutočnosti to nepôsobilo ani minútu či sekundu, hoci zo začiatku tomu chcela veriť. A to, čo sa stalo minulý mesiac, nič nevyriešilo – diskrétno to nazvala *agresia*.

V každom prípade sa už dávno vzdala akejkolvek nádeje. Mraky sa postupne zaťahovali, ukazovali jej cestu. Dopyčula sa, že v nemocnici Hadassah v Jeruzaleme sa jednému pacientovi choroba vrátila pre vybitú batériu. Tá jej možno nikdy nefun-

govala, ktovie? Možno by ju bolo treba skontrolovať. Ale nie... Všetci tí ľudia, čo sa tak kŕčovite držia života... Aj toho najidiot-skejšieho, najponižujúcejšieho. V distrikte Mong Kok žili tisíce ľudských bytostí ako potkany v nezdravých dierach, tlačili sa na niekoľkých štvorcových metroch, naukladaní jeden na druhom v nekonečných norách, v obrovských chátrajúcich vežiach, bez klimatizácie, bez komfortu, bez hygieny. Napriek tomu sa aj oni mocne držali. Nechceli sa vzdať svojich posratých bezvýznam-ných životov.

Tak prečo ona nemohla urobiť nič s tým svojím? Prečo nie tak ako oni? Alebo ako pozvaní na túto oslavu?

Pozorovala ich. Pokladali sa za privilegovaných, lebo zarábali veľa peňazí, žili v luxuse a na dobrom mieste vo Victoria Harbour. Polovica z nich pochádzala zo Západu, polovica z Číny. Samý smiech, nekonečné žartovanie, plné poháre, šampanské. Každý druhý sa skláňal nad svojím telefónom, vyfukával správy, posúval sa po videách na Facebooku alebo YouTube, spájal sa na WeChat či Weibo. Nikto si tam nič nefotografoval. To bol teda ich život? Iba to? Iba telefón?

Na okamih sa jej pohľad pristavil na vysokej blondíne, ktorá vyčnievala nad ostatnými. Tove Johanssenová. Carrie ju niekoľ-kokrát videla v Centre, čo bolo výskumné a vývojové laborató-rium v Ming Inc. Nóрку vysokú skoro dva metre. Takmer bie-le, nakrátko ostrihané vlasy, chladné sivé oči, atletická postava. Pracovala v oddelení umelej inteligencie. Carrie si pomyslela na vlastný život, aké by mohli byť nasledujúce roky, na približujú-cu sa tridsiatku, potom štyridsiatku, na život bez plánov do bu-dúcnosti, bez lásky, aj na tých dvadsaťosem rokov existencie, ale z nich sa jej nevynoril nijaký pozoruhodný obraz, nič, čo by stálo

za to, aby vyplávalo na povrch, nič, čo by si zaslúžilo aspoň riadok v komentároch, aké by jej „priatelia“ umiestnili na sociálne siete *potom*... Možno práve preto vyšla spod slnečníka.

Ohneď na ňu zaútočil prudký dážď. Lialo tak silno, že bola v momente premočená. Prúdy vody jej šľahali na hlavu a na mokrom koberci poskakovali veľké kvapky. Obišla vlniaci sa bazén a konečne sa na ňu upreli pohľady.

Premočená do kosti pokračovala ďalej k okraju veľkej terasy vyčnievajúcej do prázdna nad ulicami. Nastalo ticho a sledovalo ju čoraz viac párov očí.

Ohromených, zvedavých, znepokojených.

Po prvý raz v živote sa stala objektom takej pozornosti. Bola to aj chvíľa na poslednú myšlienku. No ona nemyslela na nič. Keby to bola musela urobiť, zhrnúť svoj život do jedinej vety, určite by si bola povedala, že sa podobal na priveľmi krátku históriu, zrežirovanú autorom bez talentu, ktorý vyfajčil zopár jointov.

Keď Carrie Law prekročila sklenené zábradlie, čo jej uľahčili smokingové nohavice, ozvali sa za ňou výkriky. Akýsi mladý Američan z Pittsburgu, ktorý tam bol na obchodnej ceste a túžil vyspať sa s Číňankou, sa vrhol za ňou. V nijakom prípade sa k nej nemohol dostať včas, no ako vrchol všetkého sa pokľzol na premočenom koberci, kľakol si, smiešna plavá parochňa sa mu zošmykla z holej lebky, no vstal, vzchopil sa a rozbehol – na univerzite predsa hrával americký futbal ako *linebacker* – práve vtedy, keď jeden jej osemcentimetrový podpätok už trčal v prázdne.

Tridsaťdva poschodí...

Obrátila hlavu a pozrela sa na mladého Američana so širokými plecami a šialeným výrazom v očiach, s krikľavo červenými perami a ústami otvorenými vo výkriku, ktorý sa hnal k nej ako

dakedy, keď chcel zastaviť protihráčov, skôr ako prekonajú líniu desať yardov.

Urobila ďalší krok.

Aj ona vykrikla.

Keď pocítila pod nohami prázdno, neodolateľný závan pádu, keď jej vzduch bičoval líca a šaty, keď uvidela závratne rýchlo defilovať svetlá a približovať sa zem, zrevala...

Carrie Law ešte začula nad sebou zrevanie a ďalšie výkriky, ale do uší jej silno hučal vietor.

(Sekunda intenzívneho chladu, keď ľavým plecom narazila na chodník a potrhali sa jej šľachy. Vlasý jej zakryli výblud a zaliala ju červená krv. Keď sa jej lebka dotkla zeme, srdce sa roztrhlo a vybuchlo, rebrá sa doslova rozdrvili, pľúca poranili, zo siete žíl sa vytvoril oblak erytrocytov, plazmy a leukocytov, telo sa natiahlo, splaslo – akoby doň vošla tvrdá hmota chodníka, a nie ono do nej. A potom, v okamihu, už nebolo nič. Len nehybná masa na chodníku, čosi, čo už nebola Carrie Law. Tá prestala existovať. Carrie Law už nebola ani tam, ani nikde inde. Ibaže by niekde existovalo tajomstvo väčšie ako ona, väčšie ako my. Lebo, ako napísal jeden argentínsky autor: „Vesmír nepredstavuje dokonalý poriadok, chýba v ňom prítomnosť človeka.“)

Fakty

1

WELCOME/歡迎

V nasledujúcich dňoch stále pršalo a teplota neúnavne stúpala. Keď v tú stredu 26. júna Moira vystúpila z letu Cathay Pacific CX260 z Paríža z letiska Charles de Gaulle, Hongkong sa podobal tomu, čím väčšinou býval v období od mája do augusta: parným kúpeľom, hammamom pod holým nebom. Medzinárodné letisko Chek Lap Kok však vďaka klimatizácii pripomínalo skôr chladnú miestnosť s teplotou menej ako 20 °C. Keď si vybrala batožinu a vykročila nádhernou halou k radu na colné a imigračné kontroly pod vysvieteným panelom firmy Chopard, striaslo ju. Obliekla sa podľa odporúčaní príručiek, ktoré v tomto období predpokladali subtropické teploty a rekordnú vlhkosť. Už počas letu ju prekvapil ľadový chlad v kabíne, no *business class* spoločnosti Cathay poskytoval svojim cestujúcim prikrývku a hrubé ponožky a navyše toaletné potreby, jedlo a nápoje podľa želania.

Z Roissy odletela deň predtým o 13.10 a po výdatnom olov-
rante hned' po štarte zaspala v umelo vytvorenej nočnej atmosfére
v kabíne, keď si zatiahla okienko a pomocou množstva tlačidiel
na sedadle sa izolovala od ostatných cestujúcich a vytvorila si
skutočnú posteľ. Lietadlo zatiaľ vo výške jedenásťtisíc metrov
smerovalo na východ ponad Európu, Rusko a Čínu.

Počas ťažkého spánku nad oblakmi sa jej vrátil ten sen. Ten,
čo ju prenasledoval, odkedy sa chystala odísť do Hongkongu. *Sen
s Číňanom...* V ňom práve bežala po brehu Seiny ako každé ráno:
Pont d'Austerlitz, Quai Saint-Bernard, Pont de Sully, Port de la
Tournelle, Quai de Montebello, Pont-Neuf, Pont des Arts... Beža-
la po nepravidelnej dlažbe popri nákladných člnoch v tieni brehu,
popri priečeliach na Ostrove sv. Ľudovíta, popri oblúkových pilie-
roch Notre-Dame týčiacich sa do zamračenej oblohy. Napokon
dobešla k svojmu malému podkrovnému bytu s točítym schodis-
kom na Ulici Cardinal-Lemoine, ktorý tam musel stáť už v čase,
keď Gavrilu Princip zavraždil v Sarajeve arcivojvodu Františka
Ferdinanda. Ako odomykala dvere, odkiaľsi sa na ňu vrhol nejaký
Číňan a strčil ju dovnútra. Ďalšie obrazy boli dosť zahmlené, ale
nie natoľko, aby sa nedali zhrnúť do jediného slova: *znásilnenie*.

Strhla sa a zobudila vo svojom high-tech zámotku v spiacjej
kabíne, v mysli sa jej ešte držali útržky sna. Tá znepokojujúca re-
alita ju vydesila.

– Pas.

Rad sa náhle uvoľnil. Číňan na imigračnej kontrole bol síce
oveľa mladší a drobnejší ako ten z jej sna, no aj tak si ju len chlad-
ne premeral. Pozrel si pas, pracovné vízum a papier, čo jej dali
vyplniť v lietadle, potom si znovu premeral mladú ženu so svet-
logaštanovými vlasmi, ktorej mandľové oči ako uhlíky a výrazne